

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 507

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 8 iulie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 249 din 29 aprilie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2-4
Decizia nr. 260 din 6 mai 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	4-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
582/817/751. — Ordin al ministrului transporturilor, al ministrului delegat pentru buget și al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2014 al Societății Comerciale „Informatică Feroviară” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.	7-9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 12 din 2 iunie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 249**

din 29 aprilie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Alexandru Liviu Lascu în Dosarul nr. 5.678/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 41D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 43D/2014 și nr. 70D/2014, având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Tudor Sălăgean și Roman Helga Beata în dosarele nr. 6.467/2/2013 și nr. 5.784/2/2013 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 70D/2014 și nr. 43D/2014 la Dosarul nr. 41D/2014, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la deciziile Curții Constituționale nr. 487/2013 și nr. 356/2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Încheierea din data de 28 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.678/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Alexandru Liviu Lascu cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unui act.

10. Prin Sentința civilă din data de 19 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.467/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și**

fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Tudor Sălăgean cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unui act.

11. Prin Sentința civilă din data de 10 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 5.784/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**, excepție ridicată de Tudor Sălăgean și Roman Helga Beata cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unui act.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia apreciază că problema supusă analizei de constituționalitate se referă la faptul că inspectorul judiciar poate dispune clasarea cauzei ca urmare a convingerii personale (și subiective) că magistratul cercetat nu se face vinovat de săvârșirea abaterii, și mai puțin în considerarea inexistenței indiciilor unei abaterii disciplinare, așa cum prevede legea. De asemenea, o interpretare subiectivă apare și în momentul în care inspectorul judiciar face aprecieri asupra existenței sau inexistenței abaterii disciplinare ca urmare a părerilor personale ale acestuia referitoare la elementele constitutive ale abaterii disciplinare.

13. Astfel, neconstituționalitatea textului de lege criticat rezultă din faptul că instanța de judecată nu are posibilitatea legală de a judeca temeinicia soluției de clasare a inspectorului judiciar atunci când acesta apreciază că nu există indicii privind existența abaterii disciplinare și nici atunci când aceste aprecieri se întemeiază pe interpretări neconforme ale normelor legale. Ambele situații contravin spiritului dispozițiilor cuprinse în art. 21 din Constituție, deoarece exclud evaluarea obiectivă a instanței asupra actelor întocmite de inspectorul judiciar.

14. De asemenea, se susține că procedura specială disciplinară prevăzută de Legea nr. 317/2004 trebuie privită prin analogie cu procedura specială derogatorie reglementată de dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, acestea fiind similare. Apreciază că este de neconceput ca rezoluția inspectorului să nu fie comunicată înainte de verificarea acesteia de către inspectorul șef și astfel să se înlăture posibilitatea criticării acesteia motivat și cu probe. O astfel de procedură încalcă principiul contradictorialității și dreptul la apărare al cetățenilor, statuate atât în legislația națională, cât și în practica și doctrina Curții Europene a Drepturilor Omului.

15. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că rezoluția de clasare a sesizării nu este un act administrativ, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel încât nu se pune problema existenței unui control judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, accesul la justiție nefiind un drept absolut, ci unul care poate suferi limitări și îngărdiri în condițiile legii. Răspunderea disciplinară a magistraților își are temeiul în obligațiile ce izvorăsc din prevederile legilor și regulamentelor

profesiei, ale Codului deontologic și ale regulilor de bună practică profesională, obligații a căror nerespectare poate fi de natură a prejudicia onoarea și prestigiul profesiei. Prin urmare, această formă specială de răspundere vizează strict raporturile dintre magistrat și categoria profesională din care acesta face parte. Aceasta nu are însă semnificația restrângerii dreptului persoanei care a formulat sesizarea pentru începerea acțiunii disciplinare de a obține în justiție repararea drepturilor sau intereselor sale vătămăte prin conduita magistratului respectiv. În acest sens, art. 94 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor prevede că „*Judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii*”. Astfel, soluția legiuitorului organic de restrângere a accesului la justiție al persoanelor care ar putea justifica un interes de a contesta rezoluția de clasare a sesizării este justificată prin raportare la cazurile în care se poate dispune o astfel de soluție, și anume când se constată neîndeplinirea unor condiții formale ale sesizării sau inexistența indiciilor privind săvârșirea unei abateri disciplinare. Mai mult, prin art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 s-a prevăzut expres că, după pronunțarea unei soluții de clasare a sesizării, persoana interesată poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

16. De asemenea, se arată că autorii excepției au făcut referire la o procedură specială reglementată de Codul de procedură penală, fără a ține seama de împrejurarea că norma specială derogatorie este de strictă interpretare și aplicare, neputându-se extinde prin analogie și la alte proceduri.

17. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

18. **Avocatul Poporului** arată că rezoluția de clasare se dispune, în etapa inițială a procedurii disciplinare, de efectuare a verificărilor prealabile, de inspectorii judiciari din cadrul Inspecției Judiciare sau la propunerea acestora, de către titularii acțiunii disciplinare, în condițiile în care fie nu sunt îndeplinite anumite condiții de formă, respectiv sesizarea nu este semnată, lipsesc datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, fie în cazul în care, în urma efectuării verificărilor prealabile, s-a constatat că nu sunt indiciile săvârșirii unor abateri disciplinare. În aceste condiții, potrivit art. 47 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, persoanele interesate au posibilitatea să formuleze o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. O asemenea împrejurare nu este însă de natură să confere caracter neconstituțional textului de lege dedus controlului, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite — de exemplu, în procedura disciplinară a magistraților — reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești. În continuare face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, concretizată, de exemplu, prin Decizia nr. 356/2013.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. În ceea ce privește Dosarul nr. 41D/2014, Curtea observă că instanța de judecată a specificat în dispozitivul încheierii de sesizare că excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ceea ce privește reglementarea „rezoluția de clasare este definitivă”. Analizând notele scrise ale autorului excepției, Curtea observă, de asemenea, că acesta este nemulțumit de imposibilitatea atacării la instanță a rezoluției de clasare a inspectorului judiciar, situație reglementată de dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) teza finală din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu următorul conținut: „(1) *În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art. 45 alin. (2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: (...)*

b) clasarea sesizării, în cazul în care aceasta nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat sesizarea, precum și în cazul prevăzut la art. 45 alin. (4) lit. b); rezoluția de clasare este definitivă;”.

22. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, constatând că acestea sunt constituționale.

24. Astfel, Curtea Constituțională a statuat că variantele ce legitimează soluția clasării nu au caracter irefragabil, deoarece, în acord cu dispozițiile art. 47 alin. (2) din aceeași lege, persoana interesată poate face o nouă sesizare, cu respectarea condițiilor acolo prevăzute. Practic, aceste exigențe se circumscriu unor norme de procedură referitoare la responsabilitatea judecătorilor și procurorilor ca principiu care se alătură principiului constituțional al independenței judecătorilor. Prin urmare, textele criticate nu fac altceva decât să dea eficiență rolului legiuitorului de a realiza un echilibru necesar între independența și responsabilitatea judecătorilor prin reglementarea procedurii de urmat în domeniul răspunderii disciplinare.

25. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin natura și conținutul ei specific, o astfel de procedură prealabilă, de examinare a sesizării sub aspectul inserării datelor cu privire la identificarea situației de fapt care a determinat-o, a datelor de identificare a autorului și a semnăturii acestuia ori a existenței indiciilor de săvârșire a unei abateri disciplinare, nu vizează însăși soluționarea fondului sesizării, ci doar verificarea întrunirii condițiilor de exercitare a acesteia. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și, deci, nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Helmrs împotriva Suediei* (Cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *X, Y și Z împotriva Elveției* (Cererea nr. 6.916/75).

26. Așadar, cât timp această procedură nu privește însăși judecarea pe fond a sesizării — o atare procedură fiind reglementată cu caracter exclusiv în art. 47 alin. (1) lit. a) și c) din Legea nr. 317/2004, Curtea a constatat că dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor ori la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur procedural, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere în fața secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii ori chiar în fața Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

27. Aceleași rațiuni sunt valabile și în ceea ce privește netemeinicia criticii referitoare la înfrângerea dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, cu atât mai mult cu cât aspectele semnalate de autor pot fi supuse cenzurii judecătorului de drept comun ca urmare a exercitării căii de atac a apelului împotriva conținutului hotărârii judecătorești reclamată ca vătămătoare. (a se vedea Decizia

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

nr. 399 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 19 noiembrie 2013).

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerăm că atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. În ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate ar trebui declarate neconstituționale deoarece nu reglementează o modalitate de atacare a rezoluției de clasare similară plângerii în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată, Curtea apreciază că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, Curtea observă că în jurisprudența sa constantă a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (Decizia nr. 123 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 21 aprilie 2011).

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Liviu Lascu, Tudor Sălăgean și Roman Helga Beata în dosarele nr. 5.678/2/2013, nr. 6.467/2/2013 și nr. 5.784/2/2013 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 aprilie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 260

din 6 mai 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Sindicatul Finanțelor Publice „SAMFISC” Satu-Mare, în calitate de reprezentant al membrului de sindicat Firuța Maria Găvrus, în Dosarul nr. 4.649/83/2013 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 49D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 383/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 4.649/83/2013, **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

5. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Finanțelor Publice „SAMFISC” din Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrului de sindicat Firuța Maria Găvrus, cu prilejul soluționării unei contestații privind decizia de concediere a acesteia din urmă.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât disting între cetățeni în funcție de sectorul de activitate în care sunt angajați. Astfel, dacă pentru cei angajați în sistemul privat se recunosc beneficii sunt excluse pentru persoanele angajate în instituții și autorități publice. De asemenea, această din urmă categorie de persoane este lipsită de măsurile de protecție socială vizând atenuarea consecințelor concedierii, care constau în acordarea sprijinului pentru recalificarea sau reconversia profesională a salariaților concediați și compensațiile bănești ce se acordă acestora. În acest mod sunt încălcate prevederile art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție.

7. **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 383/2011, precum și faptul că, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, competența de a stabili măsurile de protecție socială acordate salariaților revine în mod exclusiv legiuitorului. În plus, precizează că nicio prevedere constituțională nu consacră dreptul salariaților la plăți compensatorii.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, dispoziții potrivit cărora „(5) Prevederile art. 68—73 nu se aplică salariaților din instituțiile publice și autoritățile publice.”

13. Autorul excepției consideră că textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții constituționale: art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (2)

privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate prevăd o excepție de la aplicarea dispozițiilor art. 68—73 din Codul muncii, excepție ce vizează salariații din instituțiile publice.

15. Dispozițiile art. 68—73 din Codul muncii, care se referă la concedierea colectivă, informarea, consultarea salariaților și procedura concedierilor colective, au următorul conținut:

— Art. 68: „(1) Prin concediere colectivă se înțelege concedierea, într-o perioadă de 30 de zile calendaristice, din unul sau mai multe motive care nu țin de persoana salariatului, a unui număr de:

a) cel puțin 10 salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați mai mult de 20 de salariați și mai puțin de 100 de salariați;

b) cel puțin 10% din salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 100 de salariați, dar mai puțin de 300 de salariați;

c) cel puțin 30 de salariați, dacă angajatorul care disponibilizează are încadrați cel puțin 300 de salariați.

(2) La stabilirea numărului efectiv de salariați concediați colectiv, potrivit alin. (1), se iau în calcul și acei salariați cărora le-au încetat contractele individuale de muncă din inițiativa angajatorului, din unul sau mai multe motive, fără legătură cu persoana salariatului, cu condiția existenței a cel puțin 5 concedieri.”;

— Art. 69: „(1) În cazul în care angajatorul intenționează să efectueze concedieri colective, acesta are obligația de a iniția, în timp util și în scopul ajungerii la o înțelegere, în condițiile prevăzute de lege, consultări cu sindicatul sau, după caz, cu reprezentanții salariaților, cu privire cel puțin la:

a) metodele și mijloacele de evitare a concedierilor colective sau de reducere a numărului de salariați care vor fi concediați;

b) atenuarea consecințelor concedierii prin recurgerea la măsuri sociale care vizează, printre altele, sprijin pentru recalificarea sau reconversia profesională a salariaților concediați.

(2) În perioada în care au loc consultări, potrivit alin. (1), pentru a permite sindicatului sau reprezentanților salariaților să formuleze propuneri în timp util, angajatorul are obligația să le furnizeze toate informațiile relevante și să le notifice, în scris, următoarele:

a) numărul total și categoriile de salariați;

b) motivele care determină concedierea preconizată;

c) numărul și categoriile de salariați care vor fi afectați de concediere;

d) criteriile avute în vedere, potrivit legii și/sau contractelor colective de muncă, pentru stabilirea ordinii de prioritate la concediere;

e) măsurile avute în vedere pentru limitarea numărului concedierilor;

f) măsurile pentru atenuarea consecințelor concedierii și compensațiile ce urmează să fie acordate salariaților concediați, conform dispozițiilor legale și/sau contractului colectiv de muncă aplicabil;

g) data de la care sau perioada în care vor avea loc concedierile;

h) termenul înăuntrul căruia sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot face propuneri pentru evitarea ori diminuarea numărului salariaților concediați.

(3) Criteriile prevăzute la alin. (2) lit. d) se aplică pentru departajarea salariaților după evaluarea realizării obiectivelor de performanță.

(4) Obligațiile prevăzute la alin. (1) și (2) se mențin indiferent dacă decizia care determină concedierile colective este luată de

către angajator sau de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului.

(5) În situația în care decizia care determină concedierile colective este luată de o întreprindere care deține controlul asupra angajatorului, acesta nu se poate prevala, în nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (1) și (2), de faptul că întreprinderea respectivă nu i-a furnizat informațiile necesare.”;

— Art. 70: „Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la art. 69 alin. (2) inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă la aceeași dată la care a comunicat-o sindicatului sau, după caz, reprezentanților salariaților.”;

— Art. 71: „(1) Sindicatul sau, după caz, reprezentanții salariaților pot propune angajatorului măsuri în vederea evitării concedierilor ori diminuării numărului salariaților concediați, într-un termen de 10 zile calendaristice de la data primirii notificării.

(2) Angajatorul are obligația de a răspunde în scris și motivat la propunerile formulate potrivit prevederilor alin. (1), în termen de 5 zile calendaristice de la primirea acestora.”;

— Art. 72: „(1) În situația în care, ulterior consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, potrivit prevederilor art. 69 și 71, angajatorul decide aplicarea măsurii de concediere colectivă, acesta are obligația de a notifica în scris inspectoratul teritorial de muncă și agenția teritorială de ocupare a forței de muncă, cu cel puțin 30 de zile calendaristice anterioare datei emiterii deciziilor de concediere.

(2) Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă toate informațiile relevante cu privire la intenția de concediere colectivă, prevăzute la art. 69 alin. (2), precum și rezultatele consultărilor cu sindicatul sau reprezentanții salariaților, prevăzute la art. 69 alin. (1) și art. 71, în special motivele concedierilor, numărul total al salariaților, numărul salariaților afectați de concediere și data de la care sau perioada în care vor avea loc aceste concedieri.

(3) Angajatorul are obligația să comunice o copie a notificării prevăzute la alin. (1) sindicatului sau reprezentanților salariaților, la aceeași dată la care a comunicat-o inspectoratului teritorial de muncă și agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă.

(4) Sindicatul sau reprezentanții salariaților pot transmite eventuale puncte de vedere inspectoratului teritorial de muncă.

(5) La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu avizul agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune reducerea perioadei prevăzute la alin. (1), fără a aduce atingere drepturilor individuale cu privire la perioada de preaviz.

(6) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în termen de 3 zile lucrătoare angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra reducerii sau prelungirii perioadei prevăzute la alin. (1), precum și cu privire la motivele care au stat la baza acestei decizii.”;

— Art. 73: „(1) În perioada prevăzută la art. 72 alin. (1), agenția teritorială de ocupare a forței de muncă trebuie să caute soluții la problemele ridicate de concedierile colective preconizate și să le comunice în timp util angajatorului și sindicatului ori, după caz, reprezentanților salariaților.

(2) La solicitarea motivată a oricăreia dintre părți, inspectoratul teritorial de muncă, cu consultarea agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă, poate dispune amânarea momentului emiterii deciziilor de concediere cu maximum 10 zile calendaristice, în cazul în care aspectele legate de concedierea colectivă avută în vedere nu pot fi soluționate până la data stabilită în notificarea de concediere colectivă prevăzută la art. 72 alin. (1) ca fiind data emiterii deciziilor de concediere.

(3) Inspectoratul teritorial de muncă are obligația de a informa în scris angajatorul și sindicatul sau reprezentanții salariaților, după caz, asupra amânării momentului emiterii deciziilor de concediere, precum și despre motivele care au stat

la baza acestei decizii, înainte de expirarea perioadei inițiale prevăzute la art. 72 alin. (1).”

16. În privința pretensei încălcări a principiului egalității în drepturi, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 383 din 23 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 21 aprilie 2011, cu prilejul analizării obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, care avea să devină Legea nr. 40/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 31 martie 2011. Prin această din urmă lege a fost modificat cuprinsul art. 72 din Codul muncii, introducându-se soluția legislativă criticată în prezenta cauză și care, în urma republicării Codului muncii, a fost preluată în cuprinsul art. 74 alin. (5).

17. Astfel, prin decizia amintită, Curtea a reținut că soluția legislativă criticată „crează, într-adevăr, un tratament juridic diferit pentru salariații din instituțiile publice și autoritățile publice în raport cu ceilalți salariați, în sensul în care acestora nu le sunt aplicabile dispozițiile codului referitoare la concedierea colectivă și garanțiile care însoțesc o asemenea măsură.”

18. Cu toate acestea, Curtea a reținut că instituția concedierii colective, cu tot ceea ce aceasta presupune în înțelesul Codului muncii, nu se poate aplica la nivelul personalului din instituțiile și autoritățile publice, având în vedere situația specifică a acestuia. O atare viziune a fost justificată de faptul că, așa cum Curtea arăta și prin Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, „Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator”.

19. Curtea a precizat, însă, că cele reținute mai sus nu au semnificația faptului că nu se vor putea lua măsuri de concediere colectivă la nivelul instituțiilor și autorităților publice și nici că eventualele măsuri de concediere colectivă pot fi dispuse de către angajatorul public numai în virtutea propriei voințe și a propriului act de decizie. Din contră, măsurile de concediere colectivă în privința personalului din instituțiile și autoritățile publice al cărui raport de muncă izvorăște în temeiul unui contract individual de muncă se vor putea face doar în baza unor reglementări primare speciale, care vor cuprinde măsuri de acompaniere corespunzătoare, de natură să nu discrimineze această categorie de salariați față de salariații din mediul privat.

20. De altfel, așa cum rezultă din cuprinsul dosarului în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate în prezenta cauză, eliberarea din funcție a autorului excepției a fost dispusă în aplicarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iulie 2013 și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013. Art. 19 alin. (3) din acest din urmă act normativ prevede că „Eliberarea din funcție a personalului se va realiza cu respectarea procedurilor prevăzute de lege pentru fiecare categorie de personal.”

21. Referitor la critica vizând restrângerea neconstituțională a exercitiului dreptului salariaților la măsuri de protecție socială, Curtea reține că art. 41 alin. (2) din Constituție precizează că

acest drept privește „*securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională*”. De asemenea, textul constituțional prevede dreptul salariaților la măsuri de protecție socială impuse de „*situații specifice, stabilite prin lege*”. Întrucât aceste situații nu

sunt în mod expres enumerate în textul constituțional, revine competenței exclusive a legiuitorului stabilirea lor, precum și a condițiilor în care se acordă aceste măsuri de protecție, în funcție de împrejurările concrete și obiectivele vizate, putând institui, așa cum am arătat mai sus, tratamente juridice diferite pentru persoane aflate în situații obiectiv diferite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Finanțelor Publice „SAMFISC” Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrului de sindicat Firuța Maria Găvrus, în Dosarul nr. 4.649/83/2013 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 74 alin. (5) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 mai 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Nr. 582 din 20 mai 2014

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
Nr. 817 din 18 iunie 2014

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI,
PROTECȚIEI SOCIALE
ȘI PERSOANELOR VÂRSTNICE
Nr. 751 din 19 mai 2014

ORDIN

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2014 al Societății Comerciale „Informatică Feroviară” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A.

În temeiul art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, al art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 15 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 18 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 344/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștнице, precum și pentru modificarea unor acte normative,

ministrul transporturilor, ministrul delegat pentru buget și ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2014 al Societății Comerciale „Informatică Feroviară” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Ministrul transporturilor,
Dan-Coman Șova

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Societatea Comercială „Informatică Feroviară” — S.A., filiala Companiei Naționale de Căi Ferate „C.F.R.” — S.A., va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

MINISTERUL TRANSPORTURILOR
Societatea Comercială „Informatică Feroviară” — S.A.
Municipiul București, Str. Gării de Nord nr. 1, sectorul 1
RO 14966210

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2014**

- mii lei -

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2014)
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	38.277,76
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	37.957,76
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	0,00
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0,00
	2	Venituri financiare	5	320,00
	3	Venituri extraordinare	6	0,00
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	35.277,76
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	35.270,76
	A.	cheltuieli cu bunuri și servicii	9	12.076,56
	B.	cheltuieli cu impozite, taxe și varsăminte asimilate	10	298,00
	C.	cheltuieli cu personalul, din care:	11	18.034,20
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	13.852,00
		C1 ch. cu salariile	13	13.612,00
		C2 bonusuri	14	240,00
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	
		cheltuieli cu plăți compensatorii aferente disponibilizărilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat și a altor organe de conducere și control, comisii și comitete	17	316,92
		C5 cheltuieli cu asigurările și protecția socială, fondurile speciale și alte obligații legale	18	3.865,28
	D.	alte cheltuieli de exploatare	19	4.862,00
	2	Cheltuieli financiare	20	7,00
	3	Cheltuieli extraordinare	21	
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	3.000,00
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	0,00
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	3.000,00
	1	Rezerve legale	25	150,00
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	2.850,00
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	0,00
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende convenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	
	a)	- dividende convenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende convenite bugetului local	33a	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent (2014)
0	1	2	3	4
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	34	
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama si publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	4.580,00
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	1.620,30
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	318
	2	Nr.mediu de salariați total	49	311
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială (Rd.12/Rd.49)/12*1000	50	3.711,68
	4	Castigul mediu lunar pe salariat determinat pe baza cheltuielilor cu salariile (lei/persoană) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	3.647,37
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	122,05
	6	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	53	
	7	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	54	921,63
	8	Plăți restante	55	
	9	Creanțe restante	56	31.005,47

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 2 iunie 2014

Dosar nr. 13/1/2014/HP/P

Corina Michaela Jîjîie	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Lucia Rog	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Simona Cristina Neniță	— judecător la Secția penală
Otilia Constantin	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 790/62/2014 prin care, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei probleme de drept:

— **Dacă infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale) își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din Codul penal sau, dimpotrivă, sunt dezincriminate deoarece legiuitorul a înțeles să incrimineze în dispozițiile art. 367 alin. (1) numai infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013).**

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie.

La ședința de judecată participă doamna Otilia Constantin, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la data de 5 mai 2014 a fost depus raportul, întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, doamna judecător Lucia Rog, prin

care s-a exprimat opinia că faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal se regăsesc în incriminarea din art. 367 din Codul penal, nefiind dezincriminate.

Totodată, precizează că la dosar s-au transmis hotărâri relevante în materie pronunțate de instanțele judecătorești de la nivelul Curții de Apel Craiova, Curții de Apel Timișoara, Curții de Apel Bacău, Curții de Apel Alba Iulia, Curții de Apel București, Curții de Apel Cluj, Curții de Apel Galați, Curții de Apel Târgu Mureș, Curții de Apel Oradea, precum și punctele de vedere ale magistraților din cadrul acestor instanțe, punctul de vedere al magistraților din cadrul Curții de Apel Constanța, opinia majoritară fiind în sensul că infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea dinaintea modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) nu își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din noul Cod penal, fiind dezincriminate.

De asemenea, arată că Direcția de legislație, studii și documentare din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a trimis la dosar punctul de vedere, acesta fiind în sensul că infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 se regăsesc în conținutul prevederilor art. 367 din Codul penal, nefiind dezincriminate.

Se mai precizează că raportul a fost comunicat condamnatului A.A.M. în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, acesta înaintând la dosar o cerere de asigurare a asistenței juridice din oficiu, pentru a-și expune punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, susținând motivele inserate în concluziile scrise înaintate la dosarul cauzei, precum și argumentele judecătorului-raportor, pe care arată că și le însușește, solicită pronunțarea unei decizii prin care problema de drept supusă dezlegării în cauza de față să primească următoarea rezolvare: Infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și, respectiv, art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) nu au fost dezincriminate, elementele constitutive ale acestora regăsindu-se în art. 367 din Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Corina Michaela Jîjîie, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare privind sesizarea formulată.

ÎNALTA CURTE,

Asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea din 2 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 790/62/2014, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea

de principiu a problemei de drept în sensul dacă infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din Codul penal sau, dimpotrivă, sunt dezincriminate deoarece legiuitorul a înțeles să incrimineze în dispozițiile art. 367 alin. (1) numai infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013).

II. Expunerea succintă a cauzei

La data de 17 februarie 2014 Comisia de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din cadrul Penitenciarului Codlea, constituită potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 836/2012 privind constituirea și atribuțiile comisiilor de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile în cazul persoanelor aflate în executarea pedepselor și măsurilor educative privative de libertate din perspectiva noilor reglementări penale și procesual penale și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2013 privind măsurile necesare pentru funcționarea comisiilor de evaluare din penitenciare, din centrele de reeducare și din centrele de reținere și arestare preventivă, precum și pentru stabilirea unor măsuri în vederea bunei funcționări a instanțelor pe durata desfășurării activității acestor comisii, a sesizat Tribunalul Brașov pentru a dispune cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile în privința condamnatului A.A.M.

Potrivit înscrisurilor atașate sesizării, condamnatul se află în executarea pedepsei principale rezultante de 3 ani închisoare stabilită prin Sentința penală nr. 569/2011 a Tribunalului Dolj, definitivă prin neapelare. Această pedeapsă are ca pedepse componente pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 8 din Legea nr. 39/2003 cu referire la art. 2 pct. 18 din Legea nr. 39/2003 și art. 323 din Codul penal anterior și pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 25 din Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic. Pentru infracțiunea prevăzută de art. 25 din Legea nr. 365/2002 condamnatului i-a fost aplicată și pedeapsa complementară prevăzută de art. 64 alin. 1 lit. a) și lit. b) din Codul penal anterior.

În fapt, s-a reținut că acesta a sprijinit un grup infracțional neorganizat constituit din inculpații V.L.I., T.A.C și învinuții S.N. și I.C. în scopul falsificării unor instrumente de plată electronice.

Prin Sentința penală nr. 69/S din 28 februarie 2014 pronunțată în Dosarul penal nr. 790/62/2014 al Tribunalului Brașov, s-a admis sesizarea Comisiei de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din cadrul Penitenciarului Codlea cu referire la A.A.M. și, în consecință:

S-a descontopit pedeapsa principală de 3 ani închisoare aplicată, prin Sentința penală nr. 569 din 19 decembrie 2011 a Tribunalului Dolj definitivă prin neapelare, în pedepsele componente:

— pedeapsa de 3 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 8 din Legea nr. 39/2003 cu referire la art. 2 pct. 18 din aceeași lege, art. 323 din Codul penal anterior;

— pedeapsa de 2 ani închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art. 25 din Legea nr. 365/2002.

S-a constatat că, în prezent, Codul penal nu mai prevede infracțiunea înscrisă în art. 323 din Codul penal anterior, iar Legea nr. 39/2003 nu mai prevede infracțiunea prevăzută de art. 8, infracțiune care nu a fost preluată nici de dispozițiile Codului penal în vigoare, faptă pentru care s-a dispus condamnarea numitului A.A.M. fiind astfel dezincriminată și, prin urmare, nu se mai execută sancțiunea aplicată pentru aceasta.

S-au înlăturat dispozițiile art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) și art. 35 din Codul penal anterior.

S-a dispus executarea în continuare a pedepsei de 2 ani închisoare aplicată condamnatului pentru infracțiunea prevăzută de art. 25 din Legea nr. 365/2002, faptă care se regăsește în art. 314 alin. (2) din Codul penal, dar și a pedepsei complementare de 2 ani prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Codul penal, aplicată potrivit art. 6 alin. (5) din Codul penal pentru această infracțiune.

S-a făcut aplicarea art. 71, art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a și lit. b) din Codul penal anterior.

S-a dedus din durata pedepsei de 2 ani închisoare perioada arestării preventive și executată de la data de 7 octombrie 2010 la data de 14 octombrie 2010 și de la data de 20 noiembrie 2012 la zi.

S-a dispus ca, la data rămânerii definitive a prezentei, să fie anulat mandatul vechi de executare nr. 647/2011 din 3 ianuarie 2012 și să fie emis un nou mandat de executare a pedepsei conform hotărârii în cauză.

Pentru a hotărî astfel, Tribunalul a constatat că, în prezent, infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și, respectiv, art. 8 din Legea nr. 39/2003 au fost dezincriminate în noul Cod penal, în prevederile art. 367 din noul Cod penal fiind incriminată doar infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — DIICOT Brașov care a solicitat desființarea Sentinței penale nr. 69/S/2014 a Tribunalului Brașov și, pe fond, respingerea sesizării Comisiei din cadrul Penitenciarului Codlea, întrucât în infracțiunea prevăzută de art. 367 din noul Cod penal legiuitorul a înțeles să incrimineze atât infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, cât și infracțiunea prevăzută de art. 8 din Legea nr. 39/2003 cu referire la art. 323 din Codul penal anterior.

Instanța care a sesizat Înalta Curte cu chestiunea de drept supusă dezlegării și-a exprimat punctul de vedere, apreciind că, în dispozițiile art. 367 alin. (1) din Codul penal, legiuitorul a înțeles să incrimineze infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013. În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) privind inițierea sau constituirea ori aderarea sau sprijinirea unui grup care nu este un grup infracțional organizat, aceasta este dezincriminată, neputându-se considera că se regăsește incriminată în dispozițiile art. 367 din noul Cod penal.

III. Opinia instanțelor judecătorești

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Craiova, Timișoara, Bacău, Oradea, Alba Iulia, București, Cluj, Galați, Târgu Mureș și Constanța.

Opinia că infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și de art. 8 din Legea nr. 39/2003 nu își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din noul Cod penal, fiind dezincriminate, a fost exprimată de judecătorii din cadrul curților de apel Alba Iulia, Galați, Bacău, Cluj, Craiova, Timișoara, București.

Judecătorii din cadrul Curții de Apel Oradea și Curții de Apel Constanța au apreciat că infracțiunile prevăzute în art. 323 din Codul penal anterior și de art. 8 din Legea nr. 39/2003 își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din noul Cod penal.

Punctul de vedere exprimat de judecătorii secției penale a Curții de Apel Târgu Mureș a fost în sensul că infracțiunile prevăzute în art. 323 din Codul penal anterior și de art. 8 din Legea nr. 39/2003, în principiu, își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din noul Cod penal, urmând să se stabilească în concret, în fiecare caz, în funcție de particularitățile acestuia, dacă activitatea reproșată inculpatului se circumscrie vreunei

din modalitățile alternative de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 367 alin. (1) cu referire la alin. (6) din Codul penal.

IV.1. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, însă aceștia nu au dat curs solicitării, nefiind transmis niciun punct de vedere în acest sens.

IV.2. **Punctul de vedere al Direcției legislație, studii și documentare din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** a fost atașat dosarului, fiind în sensul că infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și, respectiv, art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013, nu au fost dezincriminate.

V. **Jurisprudență relevantă în cauză**

V.1. **Examenul jurisprudenței naționale în materie**

La nivel național nu au fost identificate hotărâri judecătorești rămase definitive prin care instanțele să se fi pronunțat asupra problemei de drept în discuție.

Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 633 din 20 februarie 2014, a menținut soluția de condamnare a inculpatului C.E.C. pentru săvârșirea infracțiunii de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 alin. 1 și 2 din Codul penal anterior cu motivarea că aceasta își găsește corespondent în dispozițiile art. 367 alin. (1) din noul Cod penal.

Prin deciziile penale nr. 449 din 5 februarie 2014, 608 din 19 februarie 2014 și 1.155 din 1 aprilie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a constatat dezincriminate faptele prevăzute de art. 8 din Legea nr. 39/2003, o soluție contrară, de menținere a condamnării pronunțate pentru săvârșirea acestei infracțiuni, fiind pronunțată prin Decizia penală nr. 919 din 13 martie 2014.

VI. **Dispoziții legale incidente**

Art. 7 din Legea nr. 39/2003

„(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Pedepsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.”

Art. 2 din Legea nr. 39/2003

„În prezenta lege termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) *grup infracțional organizat* — grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material; nu constituie grup infracțional organizat grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau mai multor infracțiuni și care nu are continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului;

b) *infracțiune gravă* — infracțiunea care face parte din una dintre următoarele categorii:

1. omor, omor calificat, omor deosebit de grav;
2. lipsire de libertate în mod ilegal;
3. sclavie;
4. șantaj;

5. infracțiuni contra patrimoniului, care au produs consecințe deosebit de grave;

6. infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive;

7. falsificare de monede sau de alte valori;

8. divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri;

9. proxenetismul;

10. infracțiuni privind jocurile de noroc;

11. infracțiuni privind traficul de droguri sau precursori;

12. infracțiuni privind traficul de persoane și infracțiuni în legătură cu traficul de persoane;

13. traficul de migranți;

14. spălarea banilor;

15. infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum și infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție;

16. contrabanda, evaziunea fiscală, precum și celelalte infracțiuni prevăzute de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare;

17. bancruta frauduloasă;

18. infracțiuni săvârșite prin intermediul sistemelor și rețelelor informatice sau de comunicații;

19. traficul de țesuturi sau organe umane;

20. orice altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii, al cărei minim special este de cel puțin 5 ani;

c) *infracțiune cu caracter transnațional* — orice infracțiune care, după caz:

1. este săvârșită atât pe teritoriul unui stat, cât și în afara teritoriului acestuia;

2. este săvârșită pe teritoriul unui stat, dar pregătirea, planificarea, conducerea sau controlul său are loc, în tot sau în parte, pe teritoriul altui stat;

3. este săvârșită pe teritoriul unui stat de un grup infracțional organizat care desfășoară activități infracționale în două sau mai multe state;

4. este săvârșită pe teritoriul unui stat, dar rezultatul acesteia se produce pe teritoriul altui stat;

d) *informator* — persoană care are cunoștință despre un grup infracțional organizat și furnizează organelor judiciare informații sau date relevante pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea săvârșirii unor infracțiuni grave de unul sau mai mulți membri ai acestui grup.”

Art. 8 din Legea nr. 39/2003

„Inițierea sau constituirea ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui grup, în vederea săvârșirii de infracțiuni, care nu este, potrivit prezentei legi, un grup infracțional organizat, se pedepsește, după caz, potrivit art. 167 sau 323 din Codul penal.”

Art. 323 din Codul penal anterior

„Asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni

Fapta de a se asocia sau de a iniția constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele arătate în art. 167, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii.

Dacă fapta de asociere a fost urmată de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică celor care au săvârșit infracțiunea respectivă pedeapsa pentru acea infracțiune în concurs cu pedeapsa prevăzută de alin. 1.

Nu se pedepsesc persoanele prevăzute în alin. 1, care denunță autorităților asocierea mai înainte de a fi fost descoperită și de a se fi început săvârșirea infracțiunii care intră în scopul asocierii.”

Art. 367 din Codul penal

„Constituirea unui grup infracțional organizat

(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(2) Când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

(4) Nu se pedepsesc persoanele care au comis faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2), dacă denunță autorităților grupul infracțional organizat, înainte ca acesta să fi fost descoperit și să se fi început săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile care intră în scopul grupului.

(5) Dacă persoana care a săvârșit una dintre faptele prevăzute în alin. 1—3 înlesnește, în cursul urmăririi penale, aflarea adevărului și tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracțional organizat, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.

(6) Prin *grup infracțional organizat* se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.”

VII. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 974/C/1370/III-5/2014 din data de 23 aprilie 2014, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezlegării. De asemenea, în opinia formulată, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că „Infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și, respectiv, art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013, nu au fost dezincriminate, elementele constitutive ale acestora regăsindu-se în art. 367 din Codul penal”.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării a fost în sensul că faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, nu sunt dezincriminate, elementele constitutive ale acestora regăsindu-se în art. 367 din Codul penal.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului se constată că, în mod legal, a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție prin Încheierea din 2 aprilie 2014, pronunțată de către Curtea de Apel

Brașov în Dosarul nr. 790/62/2014, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Astfel, Curtea de Apel Brașov este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv contestația formulată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției — DIICOT — Serviciul Teritorial Brașov împotriva Sentinței penale nr. 69/S pronunțată de Tribunalul Brașov la data de 28 februarie 2014 în Dosarul nr. 790/62/2014; chestiunile de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu au primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui asemenea recurs, astfel cum rezultă din Adresa nr. 974/C/1370/III-5/2014 din 23 aprilie 2014 a Procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiției; soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul prezentei sesizări, dosarul având ca obiect sesizarea Comisiei de evaluare a incidenței aplicării legii penale mai favorabile din cadrul penitenciarului Codlea, constituită potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 836/2013 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2013 pentru a dispune în privința condamnatului A.A.M., aflat în executarea unei pedepse rezultante de 3 ani închisoare, una dintre condamnări fiind pronunțată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 8 din Legea nr. 39/2003 raportat la art. 323 din Codul penal anterior.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare este solicitată

Potrivit art. 4 din Codul penal legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

Nu există însă dezincriminare atunci când, deși norma de incriminare din legea veche nu se mai regăsește în legea nouă, conținutul ei a fost preluat de o altă normă din Codul penal sau din legislația specială ori este acoperit de o incriminare generală existentă. În acest sens sunt dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, care prevăd că art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, dar sub o altă denumire.

Pentru a răspunde problemei de drept ridicate de Curtea de Apel Brașov, se impune o analiză a conținutului constitutiv al infracțiunilor prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 39/2003, dar și a noii infracțiuni din art. 367 din Codul penal, spre a verifica în ce măsură sunt incidente dispozițiile art. 4 din Codul penal raportat la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, sau, dimpotrivă, faptele prevăzute de textele de lege în discuție continuă să fie incriminate, fiind aplicabile prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012.

Situația anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, respectiv raportul dintre art. 323 din Codul penal anterior, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 39/2003

I. Art. 323 alin. 1 din Codul penal anterior

„Fapta de a se asocia sau de a iniția constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele arătate în art. 167, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii.”

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii îl reprezenta fie acțiunea de a se asocia în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni (altele decât cele prevăzute de art. 167 din Codul penal), fie acțiunea de a iniția constituirea

unei asocieri în același scop, fie acțiunea de a adera sau de a sprijini o astfel de asociație.

Astfel cum s-a arătat în doctrină, prin *acțiunea de a se asocia* se înțelege intrarea în asociație chiar în momentul constituirii acesteia, în acest fel luând naștere pluralitatea constituită de făptuitori, o grupare de persoane care este supusă unei anumite discipline interne, unor anumite reguli privind ierarhia, rolurile membrilor și planurile de activitate (V. Dongoroz, *Explicații teoretice ale Codului penal Român*, vol. IV, pag. 615), realizându-se, prin consensul mai multor persoane, un nucleu autonom, în scopul de a fi înființat în timp și de a pregăti, organiza și duce la îndeplinire săvârșirea de infracțiuni (T. Vasiliu, *Codul penal român comentat și adnotat, Partea specială vol. II*, pag. 455).

Prin *acțiunea de a iniția constituirea unei asocieri* se înțelege efectuarea de acte menite să determine și să pregătească constituirea asocierii, aceasta putând fi săvârșită de o singură persoană sau mai multe, fiecare având calitatea de autori ai infracțiunii, indiferent dacă s-a ajuns sau nu la constituirea asocierii și indiferent dacă persoana sau persoanele care au inițiat constituirea au intrat sau nu în asocierie.

Prin *aderarea la o asocierie* se înțelege intrarea în asocierie ca membru al acesteia, iar acțiunea de sprijinire constă în înlesnirea sau ajutorul dat asociației în tot timpul existenței sale.

Cerința esențială atașată elementului material al laturii obiective era aceea ca asocieria constituită sau a cărei constituire este inițiată, la care se aderă sau căreia i se acordă sprijin, să aibă ca scop săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele menționate în art. 167 din Codul penal.

II. Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003

„Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, se pedepsește cu închisoarea de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Acțiunile care constituiau elementul material al laturii obiective — inițiere, constituire, aderare, sprijinire — erau identice cu cele ale infracțiunii de asocierie în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior.

Noțiunea „grup infracțional organizat” era definită în art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003 ca fiind grupul structurat, format din 3 sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material [textul a fost preluat întocmai din art. 2 lit. a) din Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, ratificată de România prin Legea nr. 565/2002].

Așadar, la condițiile de existență a pluralității constituite, care sunt descrise de legiuitor (grup structurat, format din 3 sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat) s-au adăugat două cerințe specifice, pentru ca grupul să fie un grup infracțional organizat în sensul Legii nr. 39/2003:

— infracțiunea pentru săvârșirea căreia s-a constituit pluralitatea să fie una gravă, în sensul art. 2 lit. b) din aceeași lege (omorul, omorul calificat, omorul deosebit de grav, lipsirea de libertate în mod ilegal, sclavia, șantajul, infracțiunile contra patrimoniului, care au produs consecințe deosebit de grave, infracțiunile prevăzute în Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu referire la combaterea traficului de migranți, bancruta frauduloasă, contrabanda, divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, nerespectarea dispozițiilor

privind importul de deșeuri și reziduuri, infracțiunile privind nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materiilor explozive, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, infracțiunile privitoare la falsificarea de monede sau de alte valori, infracțiunea de proxenetism și cele privind jocurile de noroc; infracțiunile de corupție și cele asimilate acestora, precum și infracțiunile în legătură directă cu infracțiunile de corupție, infracțiunea de spălare a banilor, infracțiunile privind traficul de droguri sau precursori, infracțiunile săvârșite prin intermediul sistemelor și rețelelor informatice sau de comunicații, infracțiunile privind traficul de țesuturi sau organe umane, precum și orice altă infracțiune pentru care legea prevedea pedeapsa închisorii, al cărei minim special era de cel puțin 5 ani);

— grupul să fi urmărit un avantaj financiar sau material.

Analizând conținutul celor două infracțiuni, se poate concluziona că asocieria în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzută de art. 323 din Codul penal anterior constituia norma generală, iar art. 7 din Legea nr. 39/2003, normă specială. Așadar, pentru a distinge între art. 7 din Legea nr. 39/2003 și art. 323 din Codul penal anterior se impunea a se verifica dacă grupul a avut un scop material și dacă infracțiunea scop era o infracțiunea gravă în accepțiunea art. 2 lit. b) din Legea nr. 39/2003. Dacă aceste condiții nu erau îndeplinite cumulativ, pluralitatea constituită trebuia reținută sub forma infracțiunii prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior. Aceeași soluție se impunea și în cazul în care nu era îndeplinită condiția privind numărul de persoane din art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003, situație extrem de rar întâlnită în jurisprudență, dar recunoscută de doctrină.

Deși în practica judiciară s-au exprimat și opinii în sensul că ar exista diferențe între cele două infracțiuni și în ceea ce privește modul de organizare al pluralității constituite (dezvoltare pe verticală în cazul grupului și pe orizontală în ipoteza art. 323 din Codul penal anterior, o mai bună organizare și roluri prestabilite în cazul art. 7 spre deosebire de art. 323 din Codul penal anterior), în realitate textele de lege în discuție nu justifică asemenea distincții.

Ambele infracțiuni sancționau pluralitatea constituită și impuneau aceleași condiții pentru ca aceasta să poată fi reținută. Și anterior intrării în vigoare a Legii nr. 39/2003, doctrina și jurisprudența defineau asocieria prin aceleași elemente care se regăsesc în art. 2 lit. a), respectiv grupare de persoane, cu o anumită organizare, cu o disciplină internă, cu reguli specifice privind ierarhia și repartizarea atribuțiilor, elemente care dovedesc existența structurii organizatorice și deosebesc pluralitatea constituită de cea ocazională.

III. Art. 8 din Legea nr. 39/2003

„Inițierea sau constituirea ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui grup, în vederea săvârșirii de infracțiuni, care nu este, potrivit prezentei legi, un grup infracțional organizat, se pedepsește după caz, potrivit art. 167 sau art. 323 din Codul penal anterior.”

Elementul material al laturii obiective era identic cu cel prevăzut în art. 7 din aceeași lege și art. 323 din Codul penal anterior.

Grupul la care se referea art. 8 din Legea nr. 39/2003 reprezenta grupul care îndeplinea condițiile pluralității constituite de infractori, dar nu și pe cele ale art. 2 lit. a) din aceeași lege, respectiv a fost inițiat sau constituit în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni care nu reprezentau infracțiuni grave, în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 39/2003, ori în alt scop decât acela de a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material.

Împrejurarea că teza finală a art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003 prevedea că nu constituie grup infracțional organizat grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau

mai multor infracțiuni, și care nu are continuitate sau structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului, nu poate impune concluzia că aceasta era definiția *grupului* prevăzut în art. 8 din lege.

Textul în discuție reprezintă o transpunere a dispozițiilor art. 2 lit. c) din Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate, care definesc noțiunea de „grup structurat” ca fiind „grupul care nu s-a constituit la întâmplare pentru a comite neapărat o infracțiune și care nu deține neapărat un anumit rol de continuitate sau de structură elaborată pentru membrii săi”, rolul său fiind acela de a distinge pluralitatea constituită de cea ocazională (participația penală).

De altfel, elementele folosite de legiuitor în teza finală a art. 2 lit. a) din lege (caracter ocazional, lipsa unui program, lipsa unei repartizări a atribuțiilor) sunt cele care în mod tradițional în doctrină sunt prezentate ca aspecte de diferențiere între pluralitatea ocazională și cea constituită (aceasta din urmă fiind definită ca o grupare de cel puțin două persoane, cu un anumit program în care să intre săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni, care are o anumită organizare, o structură ierarhică, o concepție unică de conducere care asigură coeziunea și stabilitatea grupului — C. Bulai, *Manual de Drept penal, partea generală*). O concluzie contrară ar însemna că simpla participație penală la săvârșirea unei infracțiuni să fie sancționată de două ori, ca infracțiune distinctă, dar și ca autorat, instigare sau complicitate la infracțiunea efectiv comisă, ceea ce este inadmisibil.

Așadar, în sfera de incidență a art. 8 din Legea nr. 39/2003 intrapluralitatea constituită în vederea săvârșirii altor infracțiuni decât cele prevăzute în art. 2 lit. b) din aceeași lege ori care nu urmărea un scop material, textul neincriminând o infracțiune distinctă de art. 323 sau art. 167 din Codul penal anterior, ci se suprapunea cu dispozițiile celor două infracțiuni, la care făcea trimitere expresă.

Legătura dintre dispozițiile art. 323 și art. 167 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 rezultă și din Decizia Curții Constituționale nr. 1.132 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 11 noiembrie 2010, în considerentele căreia se reține că „dispozițiile art. 8 din Legea nr. 39/2003 nu constituie o incriminare prin analogie, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. [...] Or, așa cum se poate observa, art. 8 din Legea nr. 39/2003, criticat în prezenta cauză, prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor de lege în care sunt incriminate”.

Situația ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Prin art. 126 pct. 2 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal au fost abrogate art. 7 și 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate.

De asemenea, infracțiunea de asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni (art. 323 din Codul penal anterior) nu se mai regăsește în Codul penal, legiuitorul incriminând prin art. 367 din Codul penal constituirea unui grup infracțional organizat, fapta constând în inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup.

Alin. (6) al aceluiași articol definește grupul infracțional organizat ca fiind grupul structurat, format din 3 sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

Analizând conținutul noii incriminări, se constată că acțiunile care reprezintă elementul material al laturii obiective a infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat prevăzut de art. 367 din Codul penal, respectiv inițierea, constituirea, aderarea sau sprijinirea, sunt identice cu acțiunile care constituiau elementul material al infracțiunilor prevăzute de art. 7 alin. (1) și art. 8 din Legea nr. 39/2003 și art. 323 din Codul penal anterior.

Singura modificare operată de către legiuitor față de textul din art. 7 raportat la art. 2 lit. a) teza I din Legea nr. 39/2003 îl reprezintă extinderea sferei noțiunii de grup infracțional organizat. Astfel, în concepția noului Cod penal, grupul infracțional organizat are ca scop comiterea uneia sau mai multor infracțiuni, spre deosebire de dispozițiile art. 2 lit. a) teza I din Legea nr. 39/2003, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012, când aceasta era limitată la comiterea unei „infracțiuni grave” în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 39/2003, fiind totodată eliminată și condiția ca grupul să fi fost constituit pentru a obține un beneficiu financiar sau alt beneficiu material.

În condițiile actualei reglementări, care a mărit în mod evident sfera de aplicare a normei de incriminare, având în vedere și considerațiile făcute anterior în analiza infracțiunilor art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003, distincția dintre art. 7 din Legea nr. 39/2003 și acestea fiind dată chiar de elementele la care legiuitorul a înțeles să renunțe prin modificările operate în definiția noțiunii de grup infracțional organizat, rezultă că noua dispoziție a art. 367 din Codul penal a preluat atât prevederile art. 7 (aspect necontroversat în practică), cât și pe cele ale art. 323 din Codul penal anterior și ale art. 8 din Legea nr. 39/2003, faptele prevăzute de aceste texte de lege nefiind dezincriminate. De altfel, aceasta a fost și voința legiuitorului, aspect ce rezultă din expunerea de motive a noului Cod penal, în care se arată că, în privința grupărilor infracționale, noul cod urmărește să renunțe la paralelismul existent înainte de intrarea sa în vigoare între textele care incriminează acest gen de fapte (grup infracțional organizat, asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, complot, grupare teroristă) în favoarea instituirii unei incriminări-cadru — constituirea unui grup infracțional organizat — cu posibilitatea menținerii ca incriminare distinctă a asociației teroriste, dat fiind specificul acesteia. De asemenea, potrivit expunerii de motive a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, explicația abrogării vechilor dispoziții ale art. 7—10 din Legea nr. 39/2003 constă în faptul că ipotezele reglementate de legea specială se regăsesc în incriminarea din art. 367 din Codul penal.

În raport cu considerentele anterioare, își găsesc incidența dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, conform cărora dispozițiile art. 4 din Codul penal referitoare la legea de dezincriminare nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire, faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003 fiind incriminate de noul cod penal în art. 367 sub denumirea de „Constituirea unui grup infracțional organizat”.

Doar în situația în care, în concret, nu este îndeplinită condiția privind numărul de 3 persoane prevăzută în art. 367 alin. (6) din Codul penal, devine incident art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, conform căruia dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi, datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 790/62/2014 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemei de drept, în sensul dacă infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal din 1969 și art. 8 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013) își găsesc corespondent în art. 367 alin. (1) din Codul penal sau, dimpotrivă, sunt dezincriminate deoarece legiuitorul a înțeles să incrimineze în dispozițiile art. 367 alin. (1) din Codul penal numai infracțiunea prevăzută de art. 7 din Legea nr. 39/2003 (în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 și Legea nr. 255/2013).

Stabilește că faptele prevăzute de art. 323 din Codul penal anterior și art. 8 din Legea nr. 39/2003, în reglementarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, se regăsesc în incriminarea din art. 367 din Codul penal, nefiind dezincriminate.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 2 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **CORINA MICHAELA JÎJÎIE**

Magistrat-asistent,
Otilia Constantin

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

